

1

Alex knipperde met zijn ogen en zag hoe de stralen van de eerste voorjaarszon zich een weg baanden door de kieren van de gesloten gordijnen.

Hij geeuwde en rekte zich langzaam uit. Het was deze nacht dus weer niet gebeurd. Geen ramp op zich, moest Alex toegeven, maar de rust waar hij zo naar verlangde, was er niet... nog steeds niet.

Tot nog toe bestond zijn leven voornamelijk uit afscheid nemen en opnieuw beginnen en het was niet zozeer het afscheid nemen dat hem energie kostte, maar wel het herbeginnen.

Zoals iedere avond had zich ook gisteren het dagelijkse avondritueel voltrokken.

In de keuken werden de stekkers van de elektrische apparaten uitgetrokken. De vaatwasser werd geledigd en na een grondige controle kregen het propere servies en bestek hun vaste plaats in de nauwkeurig geordende kasten en lade. In de koelkast stond een minimum aan levensmiddelen.

Het ongestreken wasgoed lag, netjes geplooid, in de wasmand op de vierkante tafel in de bergruimte. In deze kamer bewaarde Alex de spullen die hij niet meer gebruikte, maar waarvan hij, om één of andere reden, geen afstand kon doen.

In de badkamer hingen één handdoek en één washandje op het droogrek, de kranen van de douche en lavabo blonken en de spiegel leek wel nieuw.

De kamers en de kasten in het appartement waren piekfijn in orde. Het appartement zag er iedere avond zo kraaknet en zo keurig uit, dat een nachtelijke inbreker het niet over zijn hart zou krijgen hier ook maar iets van wanorde te scheppen.

Iedere avond nam Alex afscheid. Zijn laatste gedachten waren telkens: 'Was dit het dan? Hoe zou het aanvoelen? Hopelijk valt het mee.'

En met *het* bedoelde hij zijn laatste ademtocht en de overtocht over de Styx. Op zijn nachttafeltje stond een klein aardewerk potje met een dekseltje. In dat potje lag een muntstuk en onder het potje lag een briefje met de woorden *voor Charon*, dat was de veerman die hem naar de overkant zou brengen.

Het gaf hem rust te weten dat zijn overtocht geregeld was en dat zijn ouders, ondanks hun mogelijk verdriet, aangenaam verrast zouden zijn omdat hij zijn woonst zo ordelijk had achtergelaten. Misschien zouden ze hem *in memoriam* zelfs complimenteren voor zijn netheid en previsie, dacht hij.

Alex hoopte zo hard dat het leven hem genadig zou zijn door er eenvoudigweg mee op te houden. Zelf zou hij hiervoor niets ondernemen, hij hoopte gewoon dat het zou gebeuren... een laatste, pijnloze snik en klaar... eindelijk rust.

Sinds het moment dat hij over enige cognitieve mogelijkheden beschikte, had Alex het gevoel hier niet thuis te horen.

In zijn pubertijd had hij zichzelf overtuigd dat zijn ouders hem per ongeluk hadden verwekt. Dat ze zich op een moment van onbedwingbaar verlangen verloren hadden in een allesoverheersende passie en dat ze zich, zonder

enige vorm van schroom of bescherming, hadden overgegeven aan gevoelens van lust en aan elkaar.

Alex dacht dat hij een *vergissing* was, een *blunder van de natuur*. Alex was *anders*.

Anders, zo werd hij genoemd en zo voelde hij zich ook... anders.

Aan zijn opvoeding had het nochtans niet gelegen.

Jean-Luc en Laura Lefèvre woonden met hun drie zonen in een residentiële wijk in de Voorkempen. Beiden waren succesvolle vastgoedmakelaars en hun immokantoor *L-Immo* genoot naam en faam omwille van het ruime aanbod aan luxueuze villa's voor een vermogend cliënteel.

Jean-Luc was een knappe man, groot, sportief en zeer charmant. Het was moeilijk te zeggen wat hem zo aantrekkelijk maakte. Was het zijn zongebruinde huid, zijn grijs golvend kapsel of waren het de lachrimpels rond zijn blauwgrijze ogen. Feit was, dat je je bijzonder voelde als je door hem werd aangesproken.

Zowel in zijn vrijetijdskleding als in een duur maatpak wist hij de aandacht van menig jongedame te trekken.

Laura kon dat allemaal goed verdragen, ze genoot er stiekem van als de dames haar man bewonderend nakeken. Net als hij, bezat ook zij de nodige flair om zich gemakkelijk in het publiek te bewegen. Ze was middelmatig van lengte en slank. Afhankelijk van de gelegenheid droeg ze een sportieve, casual, chique of zakelijke outfit. Ze koos meestal voor één opvallend juweel dat haar uitstraling net dat tikkeltje meer gaf.

Jean-Luc en Laura waren dol op elkaar én op hun zonen. Ze hadden hen alle kansen op persoonlijke ontplooiing gegeven en hen vrijgelaten een opleiding te kiezen. Gezien het succes van hun ouders hadden hun twee

oudste zonen ervoor gekozen om deel uit te maken van het *L-Immo-team*, Olivier als beloftevol architect, Max als innovatief projectontwikkelaar.

Olivier was het evenbeeld van zijn vader, Max leek meer op zijn moeder. Beide broers waren sportief. Ze squashten, speelden golf en waren fervente triatleten. Ook zij waren groot en knap en zeer geliefd bij de dames. Hun interesses gingen van politiek en sport tot kunst en muziek. Ze hielden beiden van een goed glas wijn, dat hadden ze gemeen met hun vader.

Het kon niet anders dan dat Olivier en Max een partner hadden gevonden in *de betere kringen*, zoals men dat pleegt te noemen.

Olivier was samen met Claire, hun dochtertje Esmée was 4 jaar. Max was gehuwd met Roxanne en ze hadden een dochtertje van 18 maanden, Kato.

L-Immo was verantwoordelijk voor de realisatie van verschillende hedendaagse woonerven maar ook voor de renovatie van oudere panden. Het kantoor stond garant voor ecologie en duurzaamheid en genoot grote belangstelling tot over de landsgrenzen heen.

Hoewel hun levensstijl het succes en de rijkdom niet kon verbergen, was het gezin Lefèvre graag gezien, zowel in hun vriendenkring als in hun professionele entourage.

Waarden zoals respect, inzet en eerlijkheid waren een vanzelfsprekendheid binnen hun gezin.

Alle voorwaarden voor een harmonieus gezinsleven leken aanwezig. Eén factor echter gaf reden tot grote bezorgdheid en die factor heette Alex.

De jongste telg van het gezin was dus *anders*. Zo had zijn moeder dat destijds aan zijn broers uitgelegd. Alex was niet raar, hij was niet vreemd, hij was *anders*. De benjamin uit het gezin Lefèvre stond namelijk niet open voor enige vorm van affectie.

Hoewel de drie jongens telkens twee jaar in leeftijd verschilden en dus de beste speelkameraden hadden kunnen zijn, leek Alex geen zin en nog minder behoefte te hebben aan het gezelschap van zijn broers of aan enige vorm van spel of entertainment. In plaats daarvan had hij zich een eiland gecreëerd, dat voor niemand anders toegankelijk was. Beetje bij beetje was hij erin geslaagd het contact met zijn huisgenoten tot een absoluut minimum te herleiden. Meestal verbleef hij op zijn kamer en kwam hij enkel naar beneden om te eten. Na meerdere medische consulten en evenveel mislukte pogingen tot therapie, konden Jean-Luc en Laura niet anders dan berusten in het feit dat hun jongste zoon niet bereid was enige vorm van genegenheid te uiten of toe te laten. Machteloos moesten ze toezien hoe hun jongste van hen vervreemde en ze begrepen niet waarom hij voor het alleen-zijn koos.

Maar Alex voelde zich nooit alleen, dat was hij immers nooit geweest.

Zolang hij zich kon herinneren, was er steeds iets of iemand bij hem in de buurt. En het had lang geduurd voordat hij dat iets of iemand had kunnen benoemen.

Het gebeurde namelijk regelmatig dat hij *iets* zag. Op de meest willekeurige momenten en zonder enige vorm van aanleiding daagden er donkere vlekken op uit het niets. Ze verschenen op het plafond en op de muren.

Ook op straat en in etalages zag hij ze, soms bleven ze een tijdje bij hem en op andere momenten verdwenen ze zo vlug als ze gekomen waren.

Alex vermoedde dat ze een spelletje met hem speelden, want hoezeer hij ook zijn best deed, hij was nooit snel genoeg om te ontdekken wat hun bedoeling was of aan wie ze toebehoorden. Als hij hen wilde grijpen, verdwenen ze in het niets. Soms vond hij het grappig,